

การส่งเสริมให้ผู้ที่เป็โรคมึมเศร้ามีควมร่วมือในการรักษาด้วยยามีควมสำคัญอย่างอง เพื่อใหผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้ารับประทานยาอย่างสม่าเสมอ อัตราการกลบัเป็นซ้ำลดลง การศึษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมควมร่วมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้า โรงพยาบาลวังโป่ง จังหวัคเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่มคือ 1) ผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก จ่ำนวน 7 คนประกอบด้วย แพทย์ 2 คนและพยาบาล 5 คนและ 2) ผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้า จ่ำนวน 13 คน เป็นผู้มารับบริการที่แผนกผู้ป่วยนอก ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2553 เครื่องมือที่ใช้ในการศึษาคือ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมควมร่วมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้าของอรพินท์สมบัติวิฒนางกูร (2551) และเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลคือ 1) แบบสัมภาษณ์ควมร่วมือในการใช้ยาของรชนก สิทธิโชติวงส์ (2551) 2) แบบสัมภาษณ์ควมพึงพอใจของผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้าและควมพึงพอใจของผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก ของสุพรรณิ เตรีชมวิศิษฐ์ และคณะ (2547) 3) แบบบันทึกการมาตรวจตามนัดและแบบบันทึกการกลบัมารักษาซ้ำด้วยอาการกำเริบจากการขาดยา การศึษาอิงกรอบการใช้แนวปฏิบัติของสภาวิจัยด้านสุขภาพและการแพทย์แห่งชาติประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึษาครั้งนี้ พบว่าก่อนใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้ามีคะแนนเฉลี่ยควมร่วมือในการรักษาด้วยยา 3.06 ส่วนภายหลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 4.97 และผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้ามีควมพึงพอใจในการได้รับการดูแลตามแนวปฏิบัติทางคลินิกอยู่ในระดับมาก ทุกคนมาตรวจตามนัดและไม่ได้กลบัมารักษาซ้ำด้วยอาการกำเริบจากการขาดยา ส่วนผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีควมพึงพอใจในการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในระดับมาก

จากผลการศึษาแสดงให้เห็นว่า การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิكدังกล่าวทำให้ผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้าให้ควมร่วมือในการรักษาด้วยยามีมาก และมีความเป็นไปไดในการนำไปใช้ในหน่วยงานจึงควรใช้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการพยาบาลในการดูแลผู้ที่เป็นโรคมึมเศร้าต่อไป

Enhancing medication adherence among persons with major depressive disorders is necessary in order that they will take medication continuously and their relapse rates decrease. The purpose of this research was to study the effectiveness of implementing clinical practice guidelines (CPGs) for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders, Wangpong hospital, Phetchabun Province. Study sample included two groups: 1) seven users of CPGs consisting of two psychiatrists and five nurses, and 2) 13 persons with major depressive disorders who received services at the Outpatient department, during April to July 2010. The research instrument was the CPGs for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders developed by Sombutwattanangura (2008). The instruments for data collection consisted of 1) Medication adherence questionnaire developed by Sittichotvong (2006), 2) The satisfaction questionnaire of persons with major depressive disorders developed by Triamvisith and Colleagues (2004), and 3) The record form of follow up and relapse. The study was based on the implementing CPGs framework of Australian National Health and Medical Research Council (NHMRC, 1999). Data were analyzed by using descriptive statistics.

The results showed that before implementing the CPGs, the mean score of medication adherence in persons with major depressive disorders was 3.06. After implementing the CPGs, the mean score increased to 4.97. They were highly satisfied with the CPGs. All of them came for follow-up and no one relapsed. Furthermore, the CPGs users were highly satisfied with the CPGs implementation.

The findings confirm that the implementation of CPGs for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders could improve their medication adherence and is feasible for use in this hospital. Therefore, should be implemented continuously in the unit so as to improve quality of care for persons with major depressive disorders.